

## **Fidel, Mandela och medierna**

För tre år sedan, när Fidel Castros vän och allierade Nelson Mandela dog, dränkte världens ledare media i en kör av hyllningar.

Revolutionären som ledde alliansen mellan ANC, Sydafrikas Kommunistparti och fackföreningsrörelsen i COSATU till seger över apartheid var "en av världens mest vördade statsmän" deklarerade BBC. USA:s president Obama hyllade en "inflytelserik, modig och god människa."

Medan Mandela fortfarande led i fängelset på 1980-talet åkte premiärminister David Cameron på en tur till Sydafrika i syfte att motarbeta och stoppa sanktionerna mot apartheidregimen. Strategy Network International, en organisation som skapades speciellt för att lobba mot sanktionerna mot den vita rasistregimen, stod för notan och Camerons alla utgifter.

Detta hindrade honom inte från att senare tala om en "verklig global hjälte" och att närvara på Mandelas begravning (även om det bara var för att ta selfies med andra västerländska statschefer).

I stora delar av världen möttes Fidels död med samma respekt som Mandelas. Fanor hissades på halvstång i Sydafrika, Kinas president hyllade Fidels "odödliga bidrag till socialismen", Ryssland noterade att Fidel hade gjort Kuba till ett "inspirerande exempel för många nationer", landssorg utlystes i en rad länder i såväl Afrika som Latinamerika. Allt detta för att bara nämna några få av många exempel.

Men inte här. Storbritanniens premiärminister Theresa May kommenterade inte ens, medan monopolmedierna snabbt gick till offensiv och pratade om Kubas avlidne "diktator" och jämförde Kubas befriare med den sjaskige tyrannen Batista och den USA-tillsatte mördaren Augusto Pinochet.

Krypskyttet innefattade också delar av vänstern och den som vågade ifrågasätta och uttrycka uppskattning för en av världens mest ikoniska ledare under efterkrigstiden väckte ursinne.

Kanadas premiärminister Justin Trudeau skrämde att ändra en från början värdig tribut till Fidel till att inom några dagar svärta ner honom.

Hur förklarar man skillnaden mellan bemötandet av de två? Mandela hade inga tvivel eller tveksamheter om att han och Fidel var vapenbröder och kamrater. Mandela var öppen med att Kuba inspirerade hans och ANC:s kamp mot apartheid.

Mandela deklarerade att Fidel "hade en alldeles särskild plats i de afrikanska folkens hjärtan". En plats reserverad åt det kubanska folket som under Fidels ledarskap hade bidragit så mycket till kampen mot apartheid, medan det vita minoritetsstyret stöddes, finansierades och beväpnades av Washington och London.

Mandela hyllade "det kubanska folkets offer för att bevara sitt oberoende inför en grym, imperialistdirigerad kampanj för att förstöra deras revolution". Han tillade att "vi vill också bestämma över vårt öde". Mandela skulle inte ha blivit förvånad över de sura kommentarerna som kastades mot Castro efter hans död. Han skulle mycket väl ha kunnat tycka att hyllningarna från samma imperialister efter hans egen död skorrade väldigt falskt.

Medias och politikernas behandling av Fidel och Mandela har varit väldigt olika. Men målet, att skriva om historien för att behålla den exploaterande och skriande orättvisa världsordningen, är densamma.

Sydafrikas minister för högre utbildning Blade Nzimande berättade en gång för Morning Star ilskan över på vilket sätt Mandela beskrivs i västliga medier, där han isoleras från rörelsen som han var en del av. Man tar ifrån Mandela hans

anti-imperialistiska politik. "Det historiska sambandet av apartheid och den revolutionära kampen mot den visas inte. Som om Mandela stod ensam. Som om han inte vore en medlem, en kader, en soldat."

En farlig revolutionär avväpnades och gjordes till helgon. Västvärlden kunde ignorera sitt eget stöd till apartheidregimen, liksom den roll som socialistiska länder, främst Kuba men också Sovjetunionen, spelade i kampen mot apartheid. Och de kunde "separera Mandela från sina kamrater och efterföljare för att kunna attackera Sydafrika."

Den utmaning som Kuba utgör, står i skarp kontrast mot sagorna om Västvärldens förtjänster i denna era när tron på det liberala etablissemanget kollapsar. Inte sedan den europeiska socialismen försvann 1989 har tron på kapitalismen varit så skakad inom dess kärnområden. De socialdemokratiska partierna kapitulation för nyliberalismen under 1990- och 2000-talen har dödligt underminerat förtroendet för nyliberalismen.

Sedan den ekonomiska kraschen 2008 har människor alltmer ifrågasatt kapitalismen och marknadsekonomin, vilket visas av att radikal vänsterpolitik kommit tillbaka, i Storbritannien visat av Jeremy Corbyn.

Och för en värld som ifrågasätter kapitalismen - vilket farligt exempel representerar inte Kuba! Ett litet land, fattigt på grund av en förkrossande blockad som planetens mäktigaste nation utsatt det för under mer än ett halvt århundrade. Trots det ett land som inte bara skapat utbildnings- och hälsovårdssystem i världsklass, men också skickar läkare ut över hela världen för att bota de sjuka och ge synen åter till de blinda

En nation så storsint att det 2006 återgav synen till den man som 39 år tidigare hade dödat deras hjälte Che Guevara.

Ett påstått efterblivet land, men en sådan gigant inom

hälsovård att det 2015 blev det första i världen som eliminerade överföring av HIV mellan mor och barn.

Ett land som utmanade all logik av realpolitik för att ändra styrkebalansen i Afrika och stred mot kolonialism och gjorde avgörande insatser i Angola och Namibia, vilket förändrade historien.

Mandela frågade: "Vilket land har någonsin frågat om kubansk hjälp och blivit nekat?" Inte ett enda.

Kubas budskap är underbart enkelt och innefattat i ett enda slagord: En annan och bättre värld är möjlig.

Det är den tro som motiverar motstånd mot utsugning, fattigdom, krig och miljöförstöring.

I motståndet mot orättvisor gick Fidel längre än de flesta och utvecklade sin revolutionära passion till en marxistisk förståelse av att effektivt motstånd innebär att stå emot systemet. Det är kapitalismen som kräver utsugning för att fungera, som är orsak till fattigdom genom att koncentrera rikedomarna i färre och färre händer, som behöver ständig expansion vilket utlöser krig och förstör planeten vi lever på.

Kapitalismen är oförmöget att lösa något av de problem som vi står inför. Tvärtom förvärrar den dessa problem så länge den existerar. Det är det som gör det så viktigt för västerländska politiker och media att förtala och förvränga Fidels minne och allt det fantastiska som han åstadkom.

Vårt ansvar är att berätta sanningen om Fidel och Kuba, att stå i solidaritet med det kubanska folket inför de förnyade attackerna på deras revolution. Det är fortsatt framgång, inte bara för kubanerna, utan för oss alla.

*Cuba Solidarity Campaign 161224*